

[Svend Erik Andersen.]

nye sygesikringsordning og organisationen af sygebehandlingen uden for sygehusene ikke har fundet sin rette løsning, herunder bl. a. hvorledes funktionerne skal være for henholdsvis primær- og amtskommunerne.

Ligeledes er det indenrigsministerens og sundhedsstyrelsens begrundelse for en udsættelse af lovforslaget, at embedslægerne er centralt placeret i hele bekæmpelsen af kønssygdomme. Et lovforslag om disse har jo lige været til behandling her, og tinget har hørt; hvad man siger dertil.

Jeg kan delvis anerkende indenrigsministerens og sundhedsstyrelsens tungtvejende argumenter for de to fremsatte lovforslag, men efter flere personlige samtaler, som jeg har haft ude i landet de sidste par dage med læger, er jeg blevet meget betænkelig ved at lade dette forslag ligge i indtil 2 år, ja, måske længere. Det, der ud over samtalerne med lægerne gør mig betænkelig, er stigningen i antallet af nye kønssygdomstilfælde. Jeg skal ikke trætte det høje ting med alt for mange af disse tal, men kun nævne, at begrundelsen for denne lov var den kolossale stigning i antallet af kønssygdomme efter sidste verdenskrig. Tager vi kønssygdommen gonorrhé, var der i 1947 i Danmark 15.276 tilfælde. Disse tal faldt først omkring årene 1962-63 med det laveste tal i 1965, da vi var nede på 6.839 tilfælde. Derefter begyndte igen en stigning i antallet af kønssygdomme, som foreløbig er oppe på 15.646 tilfælde i 1971, altså ca. 370 flere, end da loven blev vedtaget i 1947. I sandhedens interesse må det også fastslås, at hvad angår kønssygdommen syfilis, har der været en kolossal nedgang fra 1947 til 1971.

Jeg tror, det vil være meget klogt at lade de to lovforslag gå i udvalg, så vi kan indhente alle mulige oplysninger. Det må heller ikke glemmes, at mange medborgeré, som er blevet smittet af kønssygdomme, ofte har langvarige sygdomsperioder, fordi penicillin og andre antibiotika ikke altid har en effektiv virkning. Og erkendes må det vel af alle, der har et ansvar, at også i dag er der patienter, som er blevet smittet med en kønssygdom, der vil have mén af det resten af deres liv.

Jeg håber ud fra disse betragtninger, at lovforslagene må overgå til udvalgsarbejde, et udvalgsarbejde, der nærmere gennem-

drøfter indenrigsministerens lovforslag samt undersøger, om ikke en revision af loven allerede nu alt efter de muligheder; indenrigsministeren har skitseret; vil være det rigtige.

Vi lover i socialdemokratiet et positivt og hurtigt udvalgsarbejde.

Ellen Strange Petersen: Den konservative folketingsgruppe skal ikke modsætte sig indenrigsministerens lovforslag om, at revisionen af lovene om bekæmpelse af kønssygdomme bliver udskudt endnu en gang. Ministerens begrundelse, at der er en række problemer i forbindelse med gennemførelsen af den nye sygesikringsordning og med hensyn til embedslægerens funktionsområde, som vi talte om før, kan vi godt tage. Men jeg vil gerne her ligesom hr. Svend Erik Andersen anmode om, at lovforslagene kommer i udvalg, så vi får mulighed for at drøfte enkeltheder, bl. a. den stigning, der i de senere år har været i de anmeldte tilfælde af kønssygdomme, og som den foregående taler jo så indgående omtalte.

Da revisionen af loven om bekæmpelse af kønssygdomme fra 1947 sidst blev udskudt, det var i 1970, var det bl. a. med den begrundelse, at der var nedsat et udvalg under Dansk dermatologisk Selskab til at rådgive indenrigsministeren med hensyn til lovændring, og dette udvalg havde dengang ikke sluttet sit arbejde. Nu har arbejdsgruppen stillet et forslag. Det er af professor, dr. med. Axel Perdrup, Rudolph Berghs hospital, omtalt i en kronik i Berlingske Tiden den 29. februar. Uden at jeg på forhånd vil anbefale arbejdsgruppens forslag, så synes jeg, det er rimeligt, at vi i folketinget får lejlighed til nærmere at sætte os ind i de overvejelser, som sagkyndige på det lægelige område gør sig med hensyn til straffebestemmelser.

Måske det kan give anledning til også at indhente udtalelser fra andre, der er sagkyndige på andre områder. Her tænker jeg dels på problemet kønssygdommenes store udbredelse i Grønland, dels på de stadig voksende problemer, som den smitsomme leverbetændelse giver i det danske samfund. Mens samfundet råder over kraftige — og måske endda for drastiske — sanktioner over for personer, der udbreder kønssygdomme, så er man helt uden tvangsmidler